

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ Βυλδὸζ ἐν τῇ διευθύνσει τῆς Ἐπιθεώρησεως τῶν Δύο Κόσμων, τὴν ὅποιαν ἀπὸ τοῦ γνωστοῦ σκανδάλου διηθύνει ὁ Βερτρὰν, ἐλύθη ἤδη ὀριστικῶς. Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῶν μετόχων, Διευθυντῆς ἐπὶ τρία ἔτη ἐξελέγη ὁ ἀκαδημαϊκὸς Φερδινάνδος Βρυντιέρ, τῶς ἀρχισυντάκτης τοῦ παγκοσμίου φύλλου, μ' ἐτήσιαν ἀντιμισθίαν 35,000 δραχμῶν. Ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων ἀφίνει κατ' ἔτος εἰς τοὺς μετόχους κέρδος πεντακοσίων χιλιάδων.

— Τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν θὰ ἐκδοθοῦν οἱ δύο τόμοι τῶν Ἀπομνημονευμάτων τῆς κυρίας Ὀκταβίου Φεγιέ, τὰ ὅποια δημοσιεύονται ἤδη εἰς τὸν Correspondant. Ὁ πρῶτος τόμος περιέχει τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ παιδικοῦ καὶ νεανικοῦ βίου τῆς κυρίας Φεγιέ, μέχρι τοῦ γάμου τῆς μετὰ τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου ὁ δὲ δεύτερος, ὁ μᾶλλον ἐνδιαφέρων, τὸν ἐν Παρισίους βίον ἐν τῷ κόσμῳ τῶν λογίων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς. Σπανία χάρις καὶ δρυσερότης διαπνέει τὰς σελίδας τῶν Ἀπομνημονευμάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια ἀνέδειξαν ἐξαίφνης τὴν κυρίαν Φεγιέ συγγραφέα ἐφάμιλλον τοῦ συζύγου τῆς.

— Ἐκ τοῦ Καταστήματος Καλὰ καὶ Λεβὴ ἐγένετο ἐν Παρισίους πολυτελεστάτη ἔκδοσις τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, θαυμασιῶς εἰκονογραφημένων ὑπὸ τοῦ Μαυρικού Δουμᾶρ. Χαρατωμένον πρόλογον ἔγραψεν ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμᾶς υἱός.

— Ἐκ τοῦ καταστήματος Ὀλλενδὸρφ ἐξεδόθη βιβλίον ἐπικαιρότατον «Ἡ Χρυσόβιλος τῶν γαλλορωσικῶν ἑορτῶν» μὲ πρόλογον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀλφρέδου Μεζιέρ.

— Περιεργότατον ἄρθρον περὶ τοῦ Ἰακώβου Λεοπάρδη, δημοσιεῖται ἐν τῇ Revue des Revues ὁ Λομπρόζος. Τῆς γνωστῆς του ἀρχῆς ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα ἐγγίζει τὴν παραφροσύνην, φέροι ἀκόμη ἐν παραδειγμα ἐπιφανές, τὸν μέγαν Ἰταλὸν ποιητὴν, τοῦ ὁποίου ἐξόχως μὲν ἀνισόρροπος καὶ ἀνώμαλος ὑπῆρξεν ὁ βίος, οἱ δὲ πρόγονοι σειρά παραφρονῶν, ἐγκληματιῶν καὶ θεολήπτων μονομανῶν ἐπὶ δεκαοκτὼ γενεάς. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον ἐπιγράφεται «Οἱ πρόγονοι τοῦ Λεοπάρδη».

— Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ καταστήματος Ἀθάρ ἐν Παρισίους ὁ πέμπτος τόμος τῆς σειρᾶς τῶν Batailles litteraires, κριτικῶ ἔργου, τοῦ Φιλίππου Ζελλ τοῦ γνωστοῦ συντάκτη τοῦ Φιγαρώ. Ἐν τῷ τῷ τῷ τῷ καταπιτρίζεται ὀλόκληρος ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις τῶν ἐτῶν 1889 καὶ 1890.

— Ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου Χάρισσων, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως διαπρέποντος εἰς τὴν πλειάδα τῶν συγχρόνων θετικιστῶν φιλοσόφων, ἐξεδόθη ἐσχάτως βιβλίον χρησιμώτατον, ἐπιγραφόμενον «Νέον Καλενδάριον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν» καὶ περιέχον περὶ τὰς ἐξοχίας γλαφυρὰς καὶ εὐσυνόπτους βιογραφίας πάντων, πάσης χώρας καὶ πάσης ἐποχῆς, τῶν ἀξίων βιογραφίσεως ἀνδρῶν, ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου μέχρι τοῦ Οὐαλπόλου. Ὁ Χάρισσων εἶνε γνωστὸς καὶ συμπαθέστατος καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τὴν εὐγλωττον αὐτοῦ συνηγορίαν ὑπὲρ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀναγλύφων τοῦ Παρθενῶνος.

— Διατρίβει πρό τινος παρ' ἡμῖν ὁ Δρ H. Μύλλερ, γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀμστελδάμῳ Φιλελληνικοῦ Συλλόγου. Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὤμιλησεν ἐν τῷ Συλλόγῳ Παρισσῶν περὶ Φιλελληνισμοῦ.

— Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν Ζόουετ, καθηγητῆς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξωνίας, γνωστὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα «μάστωρ τοῦ Βελιόλ», δὲν ἦτο μόνον βαθύνομος ἐλληνομότης, ἀλλὰ καὶ θεολόγος δεινότητος καὶ παιδαγωγὸς ἐξοχός. Πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν φιλολογίαν ἔτρεφεν ἔρωτα διάπυρον ὁ μεταφραστῆς τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος, ἔλεγε δὲ συχνὰ «ἐρχομαι εἰς ἐπίγνωσιν τῆς μηδαμινότητός μου, ὅσῳκις ἀναγινώσκω τὰ φιλολογικὰ ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων».

— Τῆς Revue des Etudes Grecques ἐξεδόθη οὐ πρὸ πολλοῦ τὸ 22 τεῦχος, ἧται τὸ δεύτερον τοῦ ἔκτου τόμου (Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1893). Τὸ τεῦχος τοῦτο περιέχει ἰκανὰς πάλιν ἐπιγραφὰς καὶ πλὴν τούτων πραγματείας: Περὶ τῶν πολιτικῶν συνελουσεῶν κατὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν. — Νέα ἀποσπάσματα τῆς Ἐκάλῃς τοῦ Καλλιμάχου. — Περὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Πέτρου. — Προσθήκην εἰς τὰ ἐν τῷ πέμπτῳ τῷμῳ (σελ. 420 ἐξ.) τῆς Revue διαλαμβανόμενα περὶ τοῦ Ἐγκωμίου τοῦ Πατριάρχου Εὐθυμίου τοῦ Β'. — Ἀποσπάσματα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. — Ἐπιγραφικὸν Δελτίον. — Ἀλληλογραφίαν κτλ.

— Ἐξεδόθη ὡσαύτως τὸ τεῦχος Μαΐου - Ἰουλίου 1893 τοῦ Δελτίου Ἑλληνικῆς Ἀλληλογραφίας τῆς ἐνθάδε Γαλλικῆς Σχολῆς. Περιέχει δὲ ἐπιγραφὰς τῆς Φουγίας καὶ τῆς Ἀκμειάς καὶ διατριβὰς: Περὶ τινῶν κεραμίων τοῦ Λούβρου (μετὰ εἰκόνας). — Περιγραφὴν μιᾶς μαρμαρίνης κεφαλῆς τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου (μετὰ εἰκόνας) καὶ Περὶ τῆς ἀπόξηράνσεως τῆς Κοπάιδας (μετὰ σχεδιογραφημάτων).

— Καὶ τῶν Mittheilungen τοῦ ἐνθάδε Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου ἐξεδόθη ἐπ' ἐσχάτων τοῦ III' τόμου τὸ τρίτον τεῦχος. Ἐν τῷ τεύχει τούτῳ ἔχει ὁ Fr. Studniczka μίαν πραγματείαν περὶ τῆς παλαιότητος ἀττικῆς ἐπιγραφῆς τῆς κεχαραγμένης ἐπὶ τῆς μελανογράφου πλατείας ταινίας τῆς ποιούσης μετάβασιν ἀπὸ τῆς κοιλίας μιᾶς οἰνογῆς ἐπὶ τὸν λαίμυρον αὐτῆς. Ἡ οἰνογῆ αὕτη εὐρέθη καταντικρῶ τοῦ ὄρφανοτροφείου Χατζῆ Κώστα τῷ 1871 (Ἀθήναιον 1880), ὁ δὲ πρῶτος ἐκδότης τὴν ἐπιγραφὴν (διότι ἔπειτα καὶ ἄλλοι ἔγραψαν περὶ αὐτῆς) καθηγητῆς Κομμανοῦδης ἀνέγνωσεν ὡς ἐξῆς:

Ἄος νῦν ὀρχηστῶν πάντων ἀταλώτατα παίζει, τούτων ἕκαστον.

Ὁ νέος ἐκδότης ἀντί: τούτων ἕκαστον ἀναγινώσκει: τοῦτο δεκάτῃ μιν. Ἐπειτα ὁ Alf. Körte ἔχει διατριβὴν περὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀσκληπείου — ὁ E. Maass περὶ ἐνὸς ἐπιγράμματος εἰς τὴν Ρέαν εὐρεθέντος ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης καὶ δημοσιευθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ Halbherr ἐν τῷ Museo Italiano (τομ. I' σελ. 736)—ὁ A. Milchhofer περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Ἀττικῆς κτλ. Ἐπιγραφαὶ δὲ καὶ ἐν τούτῳ τῷ τεύχει οὐκ ὀλίγαι ἀνεκδοταὶ δημοσιεύονται (Θάσιου, Μιλήτου, Νύσης, Ἀθῶνος) καὶ φωτοτυπικαὶ πίνακες, ὅπου εἶνε χρεῖα, διαφωτίζουσι τὰ ἐν τῷ τεύχει διαλαμβανόμενα.

— Titi Lucreti Cari de rerum natura edited by H. A. J. Munro, Lucrece de la Nature. Livre second. Texte latin, accompagné du commentaire critique et explicatif de Munro. Traduit de l'anglais par A. Reymond professeur à Yverdon. Paris (Klincksieck) 1893. Ἐρχομεν ἐν καιῶ, ὅτε ἐξεδόθη τὸ πρῶτον βιβλίον (μετὰ εἰσαγωγῆς κτλ.) τῆς τοῦ Λουκρητίου ἐκδόσεως τοῦ Munro κατὰ γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ Reymond, γράψῃ τὰ δέοντα ἐν τῇ «Ἐστία» περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου διὰ τοὺς φιλολόγους δημοσιεύματος. Ἐκφράζομεν νῦν τὴν χαρὰν ἡμῶν τὴν μεγάλην ὅτι ἡ ἔκδοσις, καθὼς φαίνεται, θὰ περατωθῇ. Εὐχόμενοι ὅσον τάχιστα νὰ ἀγγείλωμεν τὴν ὁλοσχερῆ αὐτῆς ἀποπεράτωσιν, ἀπονέμομεν τὰς δεούσας εὐχαριστίας τῷ φιλοπονωτάτῳ καὶ ἐλλογιμοτάτῳ μεταφραστῇ ἐκ μέρους τῶν παρ' ἡμῖν περὶ τὴν λατινικὴν φιλολογίαν ἀσχολουμένων, εἰς οὓς διὰ τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως γίνεται προσιτὴ ἡ πολῦτιμος ἔκδοσις τοῦ Munro.